
Je podvečer a v salonku kavárny Sofie se skoro nedá hnout. Vůbec poprvé vidím všechny z gangu takhle pohromadě. Vládne tu napjatá atmosféra, většina přítomných tuší nějaký průser. Chlapi různě odbíhají ven kouřit a na cigáru se dohadují, co se asi děje. Vevnitř si před Trifonem a vlastně už i přede mnou tyhle řeči odpustí, ale zase po nás s očekáváním pokukují, jestli jim náhodou neprozradíme důvod, proč nás Christo takhle narychlo svolal. Tváříme se, že o tom nemáme ponětí, i když oba už od rána víme, že Nevena předešlé noci zmizela. Christo byl docela dlouho v klidu, nakonec se to nestalo poprvé. Tentokrát se ji ale osobním strážcům nepodařilo za celý den najít a sama se taky nevrátila, jak to prý po pár hodinách zatím vždycky udělala.

Mám o Nevenu strach, který se s přibývajícím časem mění v úzkost. Hlavou se mi honí myšlenky na to, co se jí mohlo stát. Z vydýchaného vzduchu v salonku mi není dobře, potřebuju na vzduch. Cestou se stavím na baru a objedná si u Lindy dvojité espresso.

„Je všechno v pořádku?“

„Jak to myslíš?“

„Já jenom, že vypadáš takovej bledej a přešlej.“

Zaslechnu v jejím hlase obavy o můj další osud a vlastně mě to i trochu dojde. Nejspíš si vyčítá, že se tenkrát nechala přemluvit a otevřela mi cestu k Trifonovi. Náš vztah se od té doby dost změnil. Jakmile jsem nebyl její podřízený, ale součástí gangu a v podstatě Trifonova pravá ruka, už jsme spolu nespali. Já nevyvíjel v tomhle ohledu žádnou aktivitu a ona podle všeho neuměla udržovat milostný poměr s někým, do koho nebyla zamilovaná nebo vůči ní nebyl v podřízené roli.

„Neboj, musím si jenom trochu vydechnout,“ uklidním ji. Podá mi šálek s našlehanou mléčnou pěnou na vrchu a tváří se přitom ustaraně. Cítím z ní smutek a osamělost, neumím jí ale pomoci a zrovna teď mám dost vlastních starostí. Vyjdu ven, naberu do plic čerstvý vzduch a napiju se horké a silné

kávy. Alespoň trochu mě to probere z toho zvláštního, paralyzovaného stavu.

„Rychle, Miku, potřebuju tě vevnitř.“ Na chvíli jsem se zamyslel, takže jsem si nevšiml přicházejícího Christa. Vejdeme spolu do kavárny a zamíříme rovnou do salonku. Šéf dneska působí nezvykle soustředěně a energicky.

„Rozdělíte se do dvojic, každá si vezme jedno auto. Prohledejte celé město!“ Christo položí na stůl štos namnožených fotek. Všechny jsou stejné, je na nich Nevena v lehkém baloňáku, sukni pod kolena a kozačkách do půli lýtek. Vypadá jako modelka při focení podzimní kolekce oblečení nějaké luxusní módní značky.

Skončím v autě se Simeonem a přidělí nám oblast Karlína a Libně. „To teda terno, samý nonstop, putyka a herna,“ mračí se Simeon, než nastartuje a vyrazíme na noční jízdu.

Nad City zvolna zapadá slunce utopené v šedivých mracích. Koncem září už začíná být večer docela chladno. Doufám, že si Nevena nevyšla ven jen tak v šatech nebo v sukni a lehké košilce. Než se setmí, prohledáváme hlavně ulice a parky. Bezdomovci s krabicáky a lahváči sešle posedávají na parapetech výkladních skříní obchodů. Všelijaká mládež hulí na schodech před kostelem svatých Cyrila a Metoděje jointy a popíjí k tomu pívka a energetáky. Úředníci i bohémové v mezích zákona se hrnou z bývalých fabrik čerstvě předělaných na sídla firem, reklamních agentur a designových studií. Po Neveně nikde ani stopy. Podmračený den se pomalu mění v pochmurné šeré bezčasí a po pár minutách, vlastně skoro vzápětí, přechází v kalnou, nepřívětivou noc. Padá mlha, takže musíme jet pomaleji a stejně vidíme jen na pár desítek metrů. Okolo deváté to venku vzdáváme a začínáme obrážet podniky.

„Jenom rychle vejdeme dovnitř, ukážeme obsluze fotku a zeptáme se, jestli u nich náhodou nebyla tahle žena,“ zopakuju pro jistotu ještě jednou zadání od Christa. „Kdyby se někdo ptal, proč ji hledáme, je to cizinka, co zabloudila a nevyzná se tady. Když se do nás bude někdo srát, nebudeme s ním ztrácet čas, slušně se omluvíme a zmizíme.“